

[Aksel Møller.]

ind på efter sin tiltræden, en rentepolitik, der blev gennemført administrativt; dernæst det bevillingsønske, regeringen fremsatte i januar i finansudvalget om at få stillet 144 mill. kr. til rådighed for statslånetilsagn til iværksættelse af byggeri i januar kvartal. Vi advarede imod dette beløb, og vi stemte imod det i finansudvalget udfra det synspunkt, at en så voldsom igangsættelse måtte føre til det, den har ført til.

Den højtærede statsminister dvælede ved, hvad der skete i marts måned her i tinget. Den højtærede statsminister gjorde nogle bemærkninger, der tydede på, at han i høj grad var utilfreds med mit ønske om en lettelse af skatten på mellemindkomsterne. Det lykkedes os at blive enige. Jeg havde i og for sig gerne set et højere beløb, men overbevist af regeringen og af det politiske styrkeforhold måtte vi jo nøjes med de 50 mill. kr., vi fik til at øve en retfærdigheds-handling overfor en kategori af gode skatteydere, der var meget tungt belastet med skatter. Men læg mærke til, at i den samme forhandling lykkedes det for oppositionen at få garanti for, at man ville nedsætte anlægsudgifterne, og den besparelse, der er opnået herved, har den højtærede statsminister netop i sin tale dvælet ved. Den højtærede statsminister vil gerne have, at vi skal opfatte det som forudseenhed hos regeringen, at anlægsudgifterne allerede dengang blev nedsat. Jeg er overbevist om, at den, der har æren for, at det lykkedes at få disse anlægsudgifter nedsat, er det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen på grund af hans argumentation dengang.

Nu siger den højtærede statsminister, at han dog i alt fald kan føre vidne på, at der i kredse, der ingenlunde kan antages at stå regeringen nær, hersker en mere forstående opfattelse af regeringens valutapolitik end den, jeg har givet udtryk for, og til det formål citerede han dagbladet „Børsen“. Nu er „Børsen“ jo tilfældigvis et af de blade, der er stærkest i disse dage til at ønske, at der skulle blive et valg i Danmark, og formentlig ikke fordi det mener, at regeringens valutapolitik har styrket regeringens muligheder. Men hvis man fortsætter det citat, som den højtærede statsminister tog til indtægt for sig,

så hedder det dér — jeg beder om tilladelse til at fortsætte, hvor statsministeren slap —:

„Mere alvorligt er det, at der som følge af den stigning i befolkningens købekraft — der først og fremmest har rod i den store beskæftigelse indenfor offentlig og privat byggevirksomhed — er fremkommet et pres på valutareserverne. Importen af forbrugsvarer er steget for stærkt“.

Jeg tillader mig at opfatte dette citat som en erkendelse eller rettere som et udtryk for „Børsen“s mening: at der er for stor en købekraft, og at denne store købekraft er fremkommet som følge af beskæftigelsen indenfor offentlig og privat byggevirksomhed. „Børsen“ er altså med disse synspunkter ganske i overensstemmelse med, hvad der fra oppositionens side er blevet hævdet her både i går og i dag.

Den højtærede statsminister talte meget alvorligt til os, og jeg har det stærkeste ønske om ikke at skuffe statsministeren, når han taler alvorligt. Men jeg må ærligt talt sige, at jeg synes, at han stiller altfor store krav til os. Han siger, at når afstemningerne har fundet sted om det, som vi om lidt skal til at stemme om, så er det oppositionens pligt at medarbejde. Han næde til dette synspunkt, kort før netop den passus kom i talen, ved at hævde, at en mindretalsregering har krav på at få tilslutning fra tinget fra andre partier. Ja, en mindretalsregering har vel krav på, hvis den vil eksistere, at få tilslutning fra andre partier, men det er da ikke sikkert, at den skal have tilslutning fra alle partier. Det er jo da ganske ligetil, at når vi i dag stiller forslag om et mistillidsvotum til den høje regering, så er det, fordi vi ikke ønsker at tage noget medansvar for regeringens handlinger i den økonomiske politik. Det er muligt, at den højtærede statsminister og hans kolleger ville vise os et forjættelsens rige af indrømmelser til vore synspunkter, når vi kommer til forhandlingen — livet er dog altid noget værd — men jeg siger ham, at selv en sådan forjættelse vil ikke være noget værd, hvis ledelsen stadigvæk skulle være betroet en regering, der efter vor bedste opfattelse griber til de forkerte midler. Det er det, der er det afgørende. Det er denne fundamentale forskel, som vi fandt i 1950, og som vi siden devalue-